

NOCTURNO

Poetična drama sedmih žalosti

Varja Hrvatin

Maxeku

LIKI, KI SO PRAVZAPRAV LE PODOBE

NAL

GOSPA SEDMIH ŽALOSTI

STARA DAMA

ŽUPAN

URBANI BLAZNEŽ

NAJSTNIK

POCESTNICA

Ostali meščani – v večini ljudje. Ali pa nekaj vmes med žensko in moškim.

TO NI PROLOG; TAKO SE JE PAČ ZAČELO

Prazen prostor. Črnino prostora zapolni tanek žarek ostre svetlobe. Zdaj ne obstaja več nič drugega; le stik trpeče praznine in razsvetljenja. Mesto stoji pod žarkastimi žarometi, obsijano z angelskim sijem, ki je pravzaprav lahko tudi rudarska lučka, čajna svečka ali vžigalica. Samo tu in zdaj mesto pride do izraza. Do izraza pride tudi stara gospa. Lahko bi bila tudi mlada. Lahko bi bila tudi iz prejšnjega stoletja ali pa iz prihodnosti. Je brezčasna gospa. Vse kar nosi na obrazu je globoka, globoka žalost. Gospa sedmih žalosti v rokah drži izmaličeno truplo – zažgano, razžrto, razkosano. Obsesivno, a precizno ga lupi. Iz njega vleče tanke koščke kože in mesto se čedalje bolj napaja s svetlobo. Ritem tega početja se z vsako izgovorjeno besedo stopnjuje, pospeši, nadgrajuje; vse do blaznosti. Blaznost narašča in kar naenkrat dobiva obliko. Gradi se in oblikuje in skoraj dobiva obličje človeka. Dokler ne ostane le še mesto, obkroženo s kupom odmrle kože ter skeletom, ki razpade v prah.

GOSPA SEDMIH ŽALOSTI

To je ta zemlja, kjer prst kriči,

kjer ptice nimajo kril,

kjer zrak je zastrupljen z morbidnostjo.

To je ta zemlja, ki zakrili smo jo z gnilim lesom,

da zakopali bi svoje skrivnosti.

Vse nas čaka tragična usoda.

Tako smo se pač rodili,

tako bomo pač umrli.

To je ta zemlja, polna živih mrtvecev;

Zemlja, kamor nihče ne pride mrtev

in od koder nihče ne odide živ.

To je ta zemlja, to brezno,

ki sreče ne pozna.

Luči se ugasnejo, stene bledijo, Gospa sedmih žalosti izpuhti in mesta več ni. Ne obstaja. Ves prostor je zgolj še črna luknja in iz ozadja kot pesem siren, se ponavlja in ponavlja pesem.

Iz skoraj da ne umetno ustvarjene megle se izriše čreda senc. Te sence imajo obliko mrtvih duš, ki jih začutiš, ko se sprehajaš po pokopališču. Te sence so telesa nekdanjih meščanov, nekdanjih ljudi. Sence prostor posipljejo s pepelom in zakopljejo s prstjo polno mrčesa, črvov in ostalih nagravnih insektov. Kot bi častili to prazno luknjo, kjer nekoč dihala je resnična oseba, se vrtijo okoli in okoli ter poplesujejo v ritmih pesmi. Vsaka od senc na črno luknjo praznine pomoli ovenelo vrtnico in takrat kot privid, kot rumeno zeleni fleki, ki jih vidiš, ko se ti zvrsti, izginejo vsi.

In tako se je res začelo, tako je življenje samo zaživelo.

PRAVZAPRAV SE JE ZAČELO Z UTIŠANIMI ZVOKI KRIKOV IN TRPLJENJA

Prizorišče je izpraznjeno. Nariše se silhueta, načrt, skoraj da ne že pravo mestece. Pravzaprav le tisti elementi, ki jih mestece nujno potrebuje. Grobe silhuete glavnega trga, cerkve, mestne hiše, glavne železniške postaje, ter nekaj hiš meščanov, ki so videti kot sence samih sebe. V zraku plavata obup in naveličanost skupaj s sivo meglico. Slišijo se le utišani zvoki krikov in trpljenja ter tu pa tam zametki boleстно histeričnega smeha.

Na glavni trg prikoraka Župan ter se postavi v dirigentsko pozicijo. Namesto dirigentske paličice, ima v desni roki majhno snežno kroglo, v kateri je mestece, ki bi lahko bilo tudi Nocturno. Ali pa New York. Desno roko povzdigne v zrak in tako se začne.

Kapljanje.

Javkanje.

Renčanje.

Pridruži se praskanje.

Ki se prelije v šklepetanje.

Nalepi se škripanje.

Piskanje dopolni simfonijo.

In tako naprej s škrtanjem.

Striženje.

Udarjanje.

Žlobudranje.

Vrenje.

Hreščanje. Loputanje.

Ko se simfonija zvokov izpopolni, se dopolnjuje in ponavlja. Z vsakim refrenom pririše enega izmed meščanov, vse dokler se trg ne napolni. Takrat Župan spusti desno roko in vse utihne. Gospa sedmih žalosti joče. In joče. Solze žuborijo, a nihče je ne sliši.

ŽUPAN Prihaja, dragi moji. Prihaja, prihaja, prihaja! Tokrat zares. Tokrat bo drugače. Tokrat imam vse pod kontrolo. Tokrat boste pridni. Obnašali se boste. Tokrat bomo uspeli. Tokrat bomo zmagali in zaživeli.

Kapljanje. Javkanje. Renčanje. Praskanje. Šklepetanje. Škripanje. Piskanje. Škrtanje. Striženje. Udarjanje. Žlobudranje. Vrenje. Hreščanje. Loputanje.

ŽUPAN No, no, no. Vse bo v redu. Le spodobni moramo biti in se lepo predstaviti. Vse je na prvem vtisu. Glejte, da se boste obnašali. Prvi vtis je samo en. Dobimo ga samo enkrat in samo enkrat ostane. Za vselej. Zato vas prosim, da se potrudite. Tuširanje, britje, striženje, pranje, dišavljenje – a vse v mejah normale, da ne izpademo kot mestece v izobilju. Še zmeraj moramo držati svoj sloves obubožanega, zapostavljenega mesteca. Ne pozabite, vse v mejah normale.

Kapljanje. Javkanje. Renčanje. Praskanje. Šklepetanje. Škripanje. Piskanje. Škrtanje. Striženje. Udarjanje. Žlobudranje. Vrenje. Hreščanje. Loputanje.

ŽUPAN Še malo in bo tu. Odrešeni bomo. Kot smo bili nekoč.

NOCTURNČANI Odrešeni?

ŽUPAN Odrešeni.

NOCTURNČANI Odrešeni?

ŽUPAN Odrešeni.

Odrešeniška mantra se ponavlja in ponavlja. Zdi se, kot da bi minilo nekaj let, morda stoletij, ali pa zgolj nekaj trenutkov. Čas se premika. Zasliši se topotanje nog. Glasneje in glasneje, kot gmota konjskih kopit udarjajoč v beton.

ŽUPAN Psssssst! Nekaj slišim.

Tišina. Čakanje. Neznosno čakanje in prav nič drugega. Kot da bi se samo čakanje personificiralo v lik, ki bi postopal, trepetal in s svojo prisotnostjo živciral prav vse okoli sebe.

NOCTURNČANI Še zmeraj si lahko premislimo.

- ŽUPAN** Zdaj je prepozno.
- NOCTURNČANI** Prepozno, prepozno. Nikoli ni prepozno. Lahko je le pozno.
- ŽUPAN** Pozno je že.
- NOCTURNČANI** Še zmeraj si lahko premislimo. *Obkrožijo Župana, kot zajedalske pijavke.*
- ŽUPAN** Rekel sem, da ne! Skupaj smo ga izbrali. Tako, demokratično. Kakor se pač dela. Vsak je imel svoj glas, ki ga je pametno in nespametno uporabil. Skupaj smo ga izbrali. To je naša poslednja odločitev. Če ne bomo zadovoljni, imamo pa zmeraj še sto sedeminštirideset drugih v čakalni vrsti. Zdaj je čas. Zdaj lahko zmagamo.
- NOCTURNČANI** Še zmeraj si lahko premislimo. Zapremo meje in izginemo. Lažje bo, če izginemo.
- ŽUPAN** In kaj potem? Potem nas več ni. Potem smo se ves ta čas borili za manj. Ves ta čas obstajali brez smisla. Dihali samo zato, da bi živeli in živeli, le zato, da bi dihali.
- NOCTURNČANI** Kaj ni tako pri ljudeh?
- ŽUPAN** Ljudje verujejo ... Verujemo. V naša božanstva, naša visočanstva. Mi imamo Nocturno. Tako pač je. Izbrali smo.
- NOCTURNČANI** Kaj pa če se nam tokrat zopet ne uspe rešiti?

Župan obmolkne, saj ne more več prav nič povedati. Slišijo se koraki. Glasni koraki ... V ozadju zasliši se jok, ta nadležno boleči jok. Jok obupa, jok prihodnosti. Solze padajo z neba, na zemljo ulije se žalost.

- GOSPA SEDMIH ŽALOSTI** Spet sneži.
- Po dolgem času sneži.
- Odane mesto v plašč misterija.
- Zima zakrije vse skrivnosti,
- utiša še kričečega norca.

Zakrpa razpoke domov

in srčnih ran.

Sneg je zdravilo.

Mehka hladna odeja,

ki nam poje uspavanko.

Skrijemo se za ta kratek čas,

na varnem smo za ta kratek čas.

Ta kratek čas, ko napake se zbríše.

Ta kratek čas, ko časa več ni.

TU SREČE NI

Iznenada dež ulije se z neba. Ne, ne dež! Ne dežne kaplje. Nebo joče in njegove solze so koščki. Glineni koščki človeških udov. Glina izoblikuje postavo. Morda kip, morda le zmečkano gmoto. A še naprej dežujejo koščki. Nebo joče, to so solze krivde. Grenko bridke solze maščevanja. Masakrski pokol razčetveril je nebo in ostanki plapolajo v zraku. Duše so svobodne in letajo nazaj domov. Kosi trupel padajo z neba. Padajo na to zemljo prelito s krvjo. Prelito s krvjo krivde. In še zmeraj nihče ne sliši joka, saj solze zdaj zadušijo prav vsak zvok...

Po škripajočih, zgnitih letvicah, ki po večini krasijo tla Nocturna, se pojavi Nal. Vse naokoli ga obkrožajo podobe, ki bi čez nekaj časa lahko bili resnični ljudje. Nal potrka na monumentalno propadla vrata mestne hiše in čeprav se njegovo trkanje porazgubi z drugimi zvoki, se ta vseeno odpro.

- ŽUPAN** Dobrodošli.
- NAL** *Sramežljivo.* Pozdravljeni ...
- ŽUPAN** Nal, predvidevam?
- NAL** Nal, ja ... Vi pa ste ... Župan?
- ŽUPAN** *Poboža svojo snežno kroglo.* Tako je.
- NAL** Oprostite ... Nekoliko sem raztresen. Nisem bil čisto prepričan, če sem prispel na pravi kraj in ...
- ŽUPAN** In seveda vas razumem. Poti, ki vodijo v Nocturno so stare in precej zdelane. Ni najbolj razkošno potovati tu naokoli.
- NAL** Pravzaprav se poti sploh ne spomnim. Mislim, da sem zaspal ... In nato sem bil kar naenkrat tu. Kot da bi sanjal ...
- ŽUPAN** Seveda, saj prihajate iz sijoče Metropole; izobilje visokih stolpnic, glasnih avtomobilov, svetlečih napisov. Vsi ste učeni, načitani oblečeni v bajne eksotične kostume in poznate vsak nov tehnološki

korak. Nocturno je drugačen. Upam, da niste razočarani z našim nazadnjaškim mestecem.

NAL Oh ne. Šele zdaj vidim kako sem bil nevljuden. Očitno sem samo utrujen od dolge poti. Ravno nasprotno! Prav vesel sem pobega iz betonskih okov v ta nenavaden kraj.

ŽUPAN *S pokroviteljskim smehom.* No, zdaj ste me pa potolažili. Meščani vas že pričakujejo.

NAL Se že veselim, da jih bom spoznal.

ŽUPAN Kar vstopite.

Župan na široko odpre gromozanska vrata. V Nalove oči se kar naenkrat zapodi siv dim, ki spominja na cigaretne, a je še gostejši. Postaja čedalje gostejši. Takrat se njegov pogled razjasni.

ŽUPAN Dobrodošli v Nocturno.

Prostor spominja na propadajočo post-apokaliptično tovarno. Povsod cevi, tramovi in drogovi, kot nekakšno skladišče odpadnega materiala. Med vso to kramo razpada se izrišejo temačne podobe, ki se kot demoni vstajenja rodijo iz mokre prsti.

ŽUPAN In to ... to so Nocturnčani.

NAL *Se nekoliko zadere.* Po-ozdravljeni! Jaz sem Nal.

Nobenega odziva. Nobenega glasu. Le ponavljajoči loopi zvoka od prej.

ŽUPAN Kar pogumno. Nekoliko so sramežljivi.

NAL Pa vedo, da prihajam? Zakaj prihajam?

ŽUPAN Zavedajo se, da potrebujejo pomoč.

NAL *Se opogumi.* Kot sem že rekel ... Sem Nal. Nekoliko izgubljen, tako nekako kot vi v tej temi ... Želel sem spremeniti svoje življenje in tako sem se odločil, da odpotujem... Stran od Metropole. Nekam, kjer morda skupaj lahko najdemo srečo.

Nocturnčani, kot nekakšen pogrebni zbor, ki se dopolnjuje v refrenu.

URBANI BLAZNEŽ Vsaka sreča ima rok trajanja.

NAJSTNIK Sreča ni stanje.

DEVIŠKA VEŠČA Sreča so kratki trenutki distrakcije.

POCESTNICA Od resničnega življenja.

URBANI BLAZNEŽ Sreče ni.

NAJSTNIK So zgolj srečni trenutki.

DEVIŠKA VEŠČA Vsaka sreča ima rok trajanja.

POCESTNICA Sreča ni stanje.

URBANI BLAZNEŽ Sreča so kratki trenutki distrakcije.

NAJSTNIK Od resničnega življenja.

DEVIŠKA VEŠČA Sreče ni.

POCESTNICA So zgolj srečni trenutki.

VSI Vsaka sreča ima rok trajanja. Sreča ni stanje. Sreča so kratki trenutki distrakcije. Od resničnega življenja. Sreče ni. So zgolj srečni trenutki.

Zakaj si tu? Tu sreče ni. Tu prihodnosti ni. Le sivina. Nihče ne more pomagati.

ŽUPAN *Potrese svojo snežno kroglo. Dovolite fantu do besede.*

Skupina meščanov se kot senca v katero posveti luč, počasi odmakne v ozadje. Opazujejo Nala, kot inkvizicijska porota, katerega obsodbo pričakujejo.

NAL No ... Prepričan sem, da ni vse tako črno-belo kot se morda zdi ... Tukaj sem, da pomagam. Da s skupnimi močmi probamo zgraditi boljšo in srečnejšo skupnost. Vendar pa se zavedam, da bo potrebno veliko truda in ...

ŽUPAN *Ga prekine. Ah, ne skrbite! Niso sposobni dobrega prvega vtisa. Sploh pa nismo vajeni turistov, tako da govorijo pač svoj jezik, ki ga razumeš ali ne. Tudi jaz ga ne razumem, pa sem vseeno župan. Kako lep je ta svet. Se poigra s svojo snežno kroglo.*

NAL Morda sem se s svojim prihodom vseeno prenaglil..

ŽUPAN *Ponovi svojo vsiljivost. Dovolj, dovolj, dovolj! Rad bi, da se kar lotiva resnih zadev. Postopite do moje pisarne, kjer lahko svečano ovekovečiva vaš prihod, bivanje in obljube.*

NAL Ne vem, če je to pametno. Če me vaši meščani ne bodo želeli sprejeti, nima smisla ...

ŽUPAN *Še enkrat prekine. Poglejte, mladi mož, odločili ste se priskočiti na pomoč. Je tako? Tisti, ki bo pomoči željan, jo bo izrabil, jaz pa se bom potrudil, da bodo vaše usluge kar se da izkoriščene. Pogladi svojo snežno kroglo.*

NAL Če tako pravite ...

ŽUPAN Nadvse smo hvaležni, da se je ta mladi gospodič pogumno prijavil na naš poziv ter nam bo priskočil na pomoč.

NOCTURNČANI Laž! Laž! Laž!

Nekaj neprijetnih trenutkov tišine. Nocturnčani bruhajo in bljuvajo besede, ki bi jih radi izgovorili, a sliši se le laž.

ŽUPAN Prosim, če se pomirite in dovolite mlademu gospodiču, da ...

NOCTURNČANI Laž! Laž! Laž!

NAL *Se plaho vmeša v situacijo. Smem vprašati, kakšna laž? Z vami bi rad začel na začetku, tako, da si le povejmo tisto, kar nam leži na duši.*

URBANI BLAZNEŽ Laž se skriva v tišini.

NAJSTNIK Laž je bolj resnična od resnice.

DEVIŠKA VEŠČA Resnice ni.

POCESTNICA Je le olepšana laž.

URBANI BLAZNEŽ Laž je resnica in resnice v Nocturnu ni.

NAJSTNIK Laž je najgloblji izraz samega sebe.

VSI Zakaj si tu? Tu resnice ni. Tu lepote ni. Le sivina. Nihče ne more pomagati.

ŽUPAN Dovolite, da se opravičim v imenu svojih meščanov. Enostavno so preveč zaščitniški in preplašeni, da bi bili sposobni izkazati dostojno dobrodošlico. Dovolite jim še eno možnost za osveženi prvi vtis.

Iz meglice, kot da bi iz plešočega pepela vstajal feniks, se izriše Najstnik.

NAJSTNIK Kdo je ta mladi gospodič, kot ga imenujete? Kako vemo, da ni morda tu, da nas vse pobije, okuži s svojimi metropolskimi navadami in puhlicami ter nas vse pogubi?

ŽUPAN No, no, no ... Mislim, da so takšne obtožbe popolnoma odveč ...

NAL Če vas smem prekiniti, bi rad le rekel, da tu nisem, da bi se vtikal v vas in vam vsiljeval svoja mnenja in navade. Sem sem prišel, ker sem potreboval spremembo. Spremembo, ki jo po Županovih besedah potrebujete tudi vi.

NOCTURNČANI Spremembo? Spremembo? Spremembo? Ne rabimo pomoči. Ne rabimo tujcev. Ne rabimo mladih gospodičev. Ne rabimo oportunistov. Ne rabimo turistov. Turisti naj pojdejo v Prago!

NAL Vem, da v majhni zaprti skupnosti tujci niso zaželjeni. Vendar vam obljubljam, da sem prišel sem iz popolnoma nedolžnih namenov, zgolj da storim to kar je v moji moči, da se mestecu pomagam povzdigniti do tega, kar je bilo nekoč.

NOCTURNČANI Nekoč. Nekoč. Nekoč. To mestece ni obstajalo nekoč. Nocturno je tukaj in zdaj. Brez mladih gospodičev in turistov.

ŽUPAN Za filozofiranje, zasliševanje in intervjuvanje bo še čas. Zdaj bi si dovolil vzeti trenutek za svečani podpis pogodbe, ki bo našega *pogleda Nala* Nala sprejel v naše skromno mestece in mu izreklo iskreno dobrodošlico. *Se poigra s svojo snežno kroglo.*

NOCTURNČANI Demokracija! Demokracija! Demokracija! Imamo pravico do glasovanja. Pravico do volitev. Pravico do veta.

Župan se razjari kot Hiperion, ki bi se ravnokar prebudil in povzdignil iz globin Tartarja.

ŽUPAN

DOVOLJ!

Kot sužnji se meščani potlehno in ponižno odmaknejo in umirijo.

ŽUPAN

Dovolj vas imam! Nehajte! Tako bo, kot sem ukazal jaz! Bi radi vedeli, v kakšnem stanju je to naše mestece, ki ne potrebuje moči, kaj? Bi radi vedeli? V prejšnjem tednu petnajst novih samomorov, smrti, norosti, alkoholizma in depresije. Petnajst novih tragičnih zgodb, za katere nimamo več prostora v časopisih. Petnajst novih brezimnih oseb, ki izginjajo v pozabo. Mesto se prazni. V zadnjem letu se je prebivalstvo prepolovilo. Kdo bo ostal na koncu? Kdo? Jaz in grmada trupel? Dovolj! Dovolj! Dovolj! *Prisloni svojo snežno kroglo ob svoj obraz in jo poboža.*

NAL

Saj ne vem kaj bi rekel ... Samo pomagati sem hotel ...

ŽUPAN

Nikar! Mesto vas potrebuje. Tako sem odločil in tako bo.

NAL

Pa vendar ne želim motiti dinamike in harmonije mesta ...

ŽUPAN

Dinamike? Harmonije? Ozrite se naokoli, mladi gospodič. Tu ni nikakršne dinamike, nikakršne harmonije. Samo smrad trupel in ta zeleni dim, ki onesnažuje življenja mojih meščanov.

NOCTURNČANI

V ozadju kot sinhron filharmonični zbor. Tako. Tako. Tako. Naj bo. Naj bo. Tako naj bo. Naj bo tako. Naj bo tako kot pravite.

Popolna sprememba. Kot bi dvignili rolete, prostor osvetli topla rumena luč in podobe pridobijo prave pravcate človeške pojave, na katerih se izrišejo pravi pravcati obrazi.

ŽUPAN

Se mi je zdelo. Za to priložnost sem pripravil buteljko domače slivovice. Nazdraviva mladi gospodič, nazdraviva na to novo stičišče izgubljenih poti. Na to, da bodo ponovno najdene!

Tlesketanje krhkega stekla, ki se spreobrne v tiho razbijanje. Nerodno se pije, a z vsakim požirkom se sliši en razbiti kozarec več. Zvok tlesketanja, žvenketanja in razbijanja stekla se sprelevi v harmonijo, ki se razleze po prostoru in odzvanja in odzvanja ... Dokler ne odzvoni v tih šepetajoči jok iz ozadja.

GOSPA SEDMIH ŽALOSTI

Za zidovi zagrajen je strah,

počasi uhaja skozi špranje in plesnive razpoke.

Temelji se tresejo

in zvonovi so že skoraj odbili.

Uhaja, uhaja, uhaja nemoč – se zabija

in temelji se tresejo.

Kruši se želja, kruši se upanje.

Zvonovi odzvonijo in zidovi prav tako.

Strah je končno na prostosti,

svobodno leti po sončničnih poljih.

Takrat vdahnemo strupeno žgoči cvetni prah propada

in se spomnimo, da smo še zmeraj živi.

NIHČE OD NAS NI BIL MLAD

Kot bi se rodil nov temačen dan iz ničesar, zgolj zato, da bi Nal lahko zakorakal vanj.

Med Nalovim težko uresničljivim lahkotnim sprehodom, ga ustavi Stara dama, ki se nanj prilepi kot mimoidoča mušica ter ga popelje na pot proti stari meščanski hiši. Pot je vijugasta in polna ovinkov. Vsaka replika pomeni nov ovinek in hkrati novo oviro. Novo stopnjo bližje Nalovemu domu. Morda se pa le sprehajata v krogih.

STARA DAMA Pozdravljen, mladi mož. Zadolžena sem, da vas popeljem do vašega novega doma, mladi mož.

Ovinek.

NAL Oh ... Pozdravljeni gospa. Končno malo dobrodošlosti. Hvala vam.

Vijuga.

STARA DAMA Ah, veste, nikdar nisem bila poročena, zato je naziv gospe ničvreden in celo ... prav ponižujoč. Kar Stara dama mi recite, mladi mož.

Ovinek.

NAL Potem bi vas raje klical po vašem imenu.

Vijuga.

STARA DAMA Stara dama, mladi mož.

Ovinek.

NAL Kaj pa vaše pravo ime?

In tako naprej z ovinki in vijugami.

STARA DAMA To je moje pravo ime, mladi mož.

NAL Ampak ne razumem ... Torej so vas od zmeraj tako klicali?

STARA DAMA Tako nekako, mladi mož.

NAL Vendar saj sploh niste stari, gospa ... Dama.

STARA DAMA Mladost ni bila mi podarjena, zato od rojstva sem se starala. In tako postala sem Stara dama, mladi mož.

NAL Zmedli ste me ... Ampak vseeno, tudi mene nazivate z mladi mož, čeprav se imenujem Nal.

STARA DAMA Kaj pa ime sploh pomeni, mladi mož?

NAL Pomeni kdo smo, od kod prihajamo, kakšni bomo ...

STARA DAMA Rojstvu se nalepi ime.
Zapečaten usoda postane prirojena napaka

še nerealiziranega diha.

Preden zarodek sploh postane bitje

že nosi lastnosti svoje smrti.

Ime vodi poti življenja.

Ime ne dopušča alternativnih ovinkov.

Ime ne dopušča odstopanj.

Ime ne dopušča napak.

Ime ne dopušča svobode.

Zato imenujemo se sami

in postanemo bogovi lastnih usod.

Mladi mož.

NAL Razumem vas, a vseeno ne vem kako ste že v mladosti lahko prišli do svojega naziva, nadimka, vzdevka Stare dama. In vedeli, da je to to, kar vi ste. Tisto kar vas predstavlja.

STARA DAMA Kaj vi morda veste, kaj ste in kaj vas predstavlja, mladi mož?
Nikoli nisem bila zares mlada veste, mladi mož.

Ovinki in vijuge izginejo, prenehajo. Tako nekako kot bi se krog končno sklenil.

NAL *Iz zmedenosti samo izstrelji. Kako to mislite?*

STARA DAMA Nihče od nas ni bil, mladi mož.

Ravno takrat, ko zadoni udarna replika Stare dame, se kot nalašč v prikladnem trenutku zasliši krik iz daljave. Krvoločan, živalski, ubijalski, smrtni krik, malo bolj dramatičen od tistih, ki se pojavlja v grozljivkah.

NAL Kaj je bilo to?

STARA DAMA Urbani blaznež, mladi mož.

NAL Blaznež ...

Medtem ko Nal kot zaljubljen najstnik strmi v daljavo, da bi odkril kje se skriva njegova neuslišana ljubezen – v tem primeru oddaljeni urbani krik, ga Stara dama pograbi za roko in pokaže na razpadajočo hišo pred njima. To je ena tistih hiš, pri katerih vidiš, da so nekoč bile čudovite, bogate in barvite. Ampak jih je doletelo življenje in izgledajo temu primerno; izpraznjene, utrujene, umazane, žalostne.

STARA DAMA Kaj kmalu ga boste spoznali, mladi mož. Do takrat se pa le ozrite na vaš novi dom, mladi mož.

Nal se ozre na to karizmatično podrtijo, ki zdaj veličastno raste pred njim.

NAL Hm, vseč mi je. Karizmo ima.

STARA DAMA Seveda, saj je moja, mladi mož.

Vhodna vrata se odpro. Kar tako, sama od sebe. Nič nenavadnega. Kot bi blišč pogledal izza bede, ki se skriva zunaj, kot bi dama noči zakorakala na gosposki ples, skozi vhodna vrata prodre močna svetloba. Lahko bi celo rekli, da je barvita.

NAL Kaj res? Torej bova soseda?

STARA DAMA Bomo sosedje, mladi mož. V hiši prebiva tudi moja prijateljica, mladi mož. Ne se je ustrašiti.

NAL Zakaj bi se je ustrašil?

STARA DAMA Veste, ona ne govori preveč, mladi mož. Nismo ravno prepričani, kaj se je zgodilo, vendar ji je glas kar naenkrat zamrl, mladi mož. Kot bi ga samo zmanjkalo, mladi mož.

Grozovito, grozovito. A moja prijateljica je posebno in prijetno bitje,
brez skrbi, mladi mož.

NAL

O tem sploh ne dvomim. Se lahko razgledam naokoli?

STARA DAMA

Le pogumno, le pogumno, mladi mož. Pazite le na
dragocenosti, mladi mož.

V prav istem trenutku, ko zacinglja beseda "dragocenosti", se s škrbastim nasmeškom Stara dama poslovi. Ne tako človeško, z besedami in gestami, temveč kot, da bi se spremenila v majhnega pajkca, izgine nekam za pohištvo, za zidove, za robove, za sence. Izgine. Čeprav je še zmeraj tu. Tam nekje v ozadju, kot privid, ki ga opazimo v halucinogenem stanju, se izriše patos Gospe sedmih žalosti. Ta joče in javka, a joče iz užitka. Zdaj uživa v tem brezkrainem neumornem joku, ki se nima namena posloviti. Zdaj tečejo njene solze užitka ...

GOSPA SEDMIH ŽALOSTI

Apokalipsa nas je prehitela.

Prišel je dan, ki potihlo čakali smo ga vsi.

Dan poslednje sodbe.

Dan raja, pekla in vic.

Dan sonca, lune in zvezd.

Dan radosti.

Dan izgube.

OdrGAN je še zadnji košček upanja,

zadnji košček prelestne utopije.

Iluzija ljubezni je razbita;

če se boriš proti svetu zmeraj zgubiš.

Nebogljeno jagnje,

oklepajoč drugo drugega, da ne bi bilo žrtvovano.

O, ti naivno bitjece, si res mislilo, da sreča obstaja?

KO TIŠINA POVEDALA JE VEČ OD BESED

Kot da bi Nal pozabil vse, kar je videl, ali česar ni videl, laično in skoraj turistično raziskuje slikovite razsežnosti Nocturna oz. pomanjkanje le-teh. Na leseni klopi zagleda mladega fanta s cigareto v rokah. Ne njegovih let, vendar tistih let, ki se jih Nal še zmeraj spomni.

NAL Lahko prisedem?

NAJSTNIK Prikima. Ti si Nal, ane?

NAL Prikima. Ti pa ...?

NAJSTNIK Najstnik.

NAL *Se zasmеje. Kako ste smešni, vi Nocturnčani. Do zdaj še nisem spoznal nikogar z imenom. Se raje samookličete.*

Najstnik Nalu ponudi cigareto, kot bi s to gesto želel zakričati na pomoč. Nal se posluži cigarete in tako skupaj kadita in strmita v daljavo. Ta daljava bi lahko bila silhueta mesta, sončni zahod, ali pa preprosto abstraktna daljava.

NAJSTNIK Jaz se nisem samooklical. Pozabili so moje ime. Tudi jaz se ga ne spomnim. Od zmeraj sem bil Najstnik. Saj sem najmlajši in pravzaprav edini Najstnik v Nocturnu.

NAL Najmlajši? Edini?

NAJSTNIK Tako je. Najbrž te je zato Župan poklical. Ker ga je strah, da bomo izumrli. Nihče se ne razmnožuje več. Ni več ljubezni, družin in skupnosti. Vsi se samo zapirajo v samoto, v svoje probleme, svoje traume in odrivajo vsakogar.

NAL To sem opazil ... Pa vendar ne more biti spet tako grozno ... Ali pač?

NAJSTNIK Grozno ne, osamljeno pa.

NAL No, zato sem pa tukaj jaz.

Nal z najbolj stereotipno moško in mačistično gesto Najstnika potreplja po hrbtu, že skoraj s tistim očetovsko pokroviteljskim man up. V kratkem trenutku tišine se nekaj spremeni. Ne dejanje, ne

situacija, ne atmosfera. Morda samo nek notranji občutek. Pa tudi svetloba pojenja. Takrat se Najstnik kot najbolj obupano ščene, z velikimi žalostnimi očmi prisesa na Nala.

NAJSTNIK Gledam jih, kako se igrajo.

NAL Koga?

NAJSTNIK Kako se smejiyo.

Kako se šalijo.

Kako sanjajo.

Kako si izmišljujejo.

Kako nagajajo.

Kako se motijo.

Kako jočejo.

Kako trpijo.

Kako rastejo.

Kako odraščajo.

Kako nastajajo.

Kako so.

NAL Vse to lahko tudi ti, dragi moj Najstnik.

NAJSTNIK Njihova nedolžnost preraste v znanje.

Njihove napake v odločitve.

Njihove sanje v življenje.

Njihovi strahovi v obrambe.

NAL *Kot bi poskušal dokončati Najstnikovo pesem. In ta smeh, šale, sanje, izmišljotine, nagajivosti, napake, jok in trpljenje skupaj ustvarijo zmes in barvo, ki naslika njihove podobe. In v vsakem odtenku njihove podobe vidimo odraz preteklosti.*

NAJSTNIK *S sijočimi očmi. V rdeči vidim trpljenje. V rumeni nagajivost. V zeleni svobodo. V modri sanje. V vijolični igro. V oranžni šaljivost. In v rožnati smeh. To so odrasli ljudje. Bel papir poslikan z barvami otroštva.*

Kako veš?

NAL Tudi jaz nisem imel ravno normalnega otroštva.

NAJSTNIK Toda jaz ga sploh nikdar nisem imel. Nikdar izkusil. Kako naj obstajam, kako naj sem in kako naj postanem, če nimam ničesar s čimer bi gradil. S čimer bi naslikal svojo podobo.

NAL Kako? Saj si vendar šele najstnik. Nihče se ne rodi z odgovori na vprašanja, temveč porabi celo življenje, da bi odgovoril na vprašanja, ki mu jih zastavlja rojstvo. Tudi pri tebi bo tako.

NAJSTNIK Ne razumeš ... Nisem imel slabega ali nenormalnega otroštva. Sploh ga nisem imel.

NAL Kako to misliš?

NAJSTNIK Vzeli so mi ga.

NAL Kdo ti ga je vzel?

NAJSTNIK Nocturno.

NAL Kako to misliš?

NAJSTNIK Nocturno mi je vzel starše.

NAL Ne razumem ... Torej si sirota?

Ravno ko bi Najstnik pričel razkrivati svojo preteklost in nocturnske skrivnosti, se kot nalašč v prikladnem trenutku zasliši krik iz daljave. Krvoločan, živalski, ubijalski, smrtni krik, malo bolj dramatičen od tistih, ki se pojavlja v grozljivkah. Ta krik je kot budnica. Prebudi se Najstnikova živalskost, ki udari z agresijo in potrebnostjo na plan. Med svojimi replikami, kot volčje lačen pes po nogi naskakuje Nala.

NAJSTNIK Ti boš moj prijatelj. Ti boš. Kajne? Ti boš, ti boš, ti boš! Ti se boš igral z menoj in družil z menoj in nagajal z menoj. Nagajal, nagajal,

ja. In bil poreden-reden in bil kaznovan-van in bil svoboden, svoboden. Kaj ne, da boš? Kaj ne, da boš?

NAL *Začudeno.* Lahko sem tvoj prijatelj, seveda.

NAJSTNIK Jeeeeeej! Skupaj se bova igrala in si nagajala in se učila. Tako kot majhne punčke in fantki. Jaz ti pokažem moje, ti pa svoje!

Ko Najstnik izreče svojo zadnjo repliko, si odpne hlače, spusti svoje spodnjice in v roke vzame svoj ud, ki je pa še premlad, da bi mu lahko zares rekli penis.

NAL *Šokiran.* Ej, ej, kaj delaš?

NAJSTNIK Evo, to je moj. Lejga. Še malo pa bo trd. Še malo pa bo dovolj trd. Še malo pa bo pretrd. Daj še ti svojega, daj da bo še tvoj trd. Daj no, daj no, zabavala se bova! *In si med tem menca svoj ud.*

NAL Razumem, da si v letih, ko te razganja in bi rad vsak dan, cel dan zadovoljeval svoje potrebe. A jaz nisem tu, da bi te zadovoljil na tak način.

NAJSTNIK *Se še zmeraj poigrava sam s seboj.* Kdo pa me bo zadovoljil? Mladih ni! Punc ni! Fantov ni! Sami norci! Sami starci! Zato si prišel, vem da si zato prišel, daj no, daj no, greva skupaj imet trde!

NAL Dovolj imam. Boš že sam nadaljeval s tem kar si začel. Lahko se pogovoriva kdaj drugič.

Ravno ko se Nal obrne, da bi lahko dramatično zapustil ta vulgarno perverzni prizor, ga nekaj podre na tla. Obleži na tleh, skoraj nemočen in takrat se ga loti Najstnik.

NAJSTNIK Nemoreš zdaj oditi. To bova morala dokončati.

Najstnik Nalu odpne hlače, sleče spodnjice in prične mencati njegov malo bolj dozoreli ud, ki pa mu lahko rečemo penis. Takrat se Najstnik prične poigravati z obema. S svojim in z Nalovim. Čeprav bi se Nal želel upreti, se nekako ne more. Kot da bi ga nekdo omamil ostane hrom na tleh, medtem ko se Najstnik poigrava z njim. Zdaj smo priča že dvem trdim udom.

NAJSTNIK Užitek kot strupeni plin, pomešal se je z nedolžnim kisikom.

In zdaj sta še trša in vlažnejša.

POCESTNICA Boli, če preneham. Pusti me! Ti kdo si?

NAL Nal.

POCESTNICA Ime ne. Ti kdo si?

Pocestnica se izvije Nalu iz rok, ki jo je poskušal zavarovati pred bolečino. Pocestnica nadaljuje s svojim zabijanjem v steno. To zabijanje postaja čedalje bolj ritmično in se počasi preleva v boleče melodično pesem.

Au.

BUM.

Aaaaaaaau.

BUM BUM.

Au au au BUM.

Au au BUM BUM au.

Au.

BUM.

Aaaaaaaau.

BUM BUM.

Au au au BUM. Au au BUM BUM au. BUM BUM BUM au au au. BUM BUM au au

Ko Nala končno iztiri ritem zakriči. S svojim krikom za trenutek ustavi zabijanje, vendar se le to hitro nadaljuje. Z vsako besedo, z vsako repliko je zabijanje hitrejše, bolj boleče in hkrati pregrešnejše.

NAL DOVOOOOOLJ!!!

Au.

POCESTNICA Jaz rečem kdaj je dovolj. *Se ostro obrne vstran in nato nazaj.*
Pomagati. Pomagati. Pomagati. Ne. Poslušati?

BUM.

NAL Zakaj to počnete? Kaj je tako čudovitega v bolečini?

Aaaaaau.

POCESTNICA Revček nedonošenček, bošček ubogi nikoli ni trpel.

BUM BUM.

NAL Seveda sem trpel. Vendar se ne ponašam s tem. Trpljenje premagaš in greš naprej.

Au au au BUM.

POCESTNICA *Zavihti z rokami, kot bi se želela uročiti v drugačno podobo. Nikoli hoteli niso me. So pravili, med da mi nogami bršljan raste. Nabirajo tam vešče da in grizejo da. Nikoli hotel nihče ni me. Pa zakaj nevem. Sem le kaj storila? Kaj zagrešila? Hoteli niso me. In se tako mi je nogami med od same žalosti res garjave bršljan razrastel in zaprl do pot moje rožice. Zmeraj še vešč ni. Sem vešča jaz. Vešča deviška, ki bojijo vsi jo se in izogibajo.*

NAL *Zaprepaden. Zakaj misliš, da te niso hoteli?*

POCESTNICA Ker bršljan raste med nogami, in vešče odganjati si moral z rokami. *Kot da se ne bi zgodilo nič, prav nič, Pocestniška deklica zopet odraža odraslo bitje. Če bi okusil pravo trpljenje, bi te sladkost bolečine prevzela in še orgazma ne bi cenil več. Boli boli joj kako boli, ko vidiš, da nekoga prav nič ne boli in tebe potem še bolj boli boli in še boljše boli in najboljše boli.*

Au au BUM BUM au.

NAL *V dvomu dialoga z otrokom in odraslim. Eno je uživati v bolečini, drugo pa izkoriščati bolečino drugih za svoj lasten užitek.*

In tako naprej z Au-i in BUM-i, dokler ritmičnost te boleče melodije ne postane nadležno prijetna.

POCESTNICA Jejhata jej kakšen revež si ti.

NAL Vsake bolečine je enkrat konec.

Ravno ko Nal misli, da se vsaj z nekom nekam premika, se v prikladnem trenutku zasliši krik iz daljave. Krvoločen, živalski, ubijalski, smrtni krik, malo bolj dramatičen od tistih, ki se pojavlja v grozljivkah. In prav ta krik je kot budnica za blaznost, ki prične kaliti v majhni deklici, ki v nagajivem plesu ruva posušene vrtnice.

POCESTNICA Moja rožica. Rožica je moja. Ne dam je nobenemu. Nobenemu je ne dam.

NAL *Uvidi, da mora igrati po pravilih, tudi če so le-ta sporna. Saj ti je nihče ne bo vzel, samo ne smeš se bati.*

POCESTNICA Moja moja rožica. Rožica je moja moja.

Kot bi to malo odraslo deklico obsedel hudič, si vse te odtrgane rože zatlači v usta. Tlači in tlači jih toliko, da jih verjetno nekaj tudi poje. S polnimi usti gnilih vrtnic steče do gredice, ki jo obkroža lesena ograja s tankimi stebrički. Tam dvigne svoje kratko šolsko krilce ter z mednožjem skoči na en stebriček. Nato skoči na sosednjega in na sosednjega in še na sosednjega in tako nadaljuje s svojim naskakovanjem, ki se spreminja v koreografiran ples.

NAL *Popolnoma zaprepaden. Nehaj!!*

POCESTNICA Rožica je moja, samo moja. Nobenemu je ne dam. Ograjica in stebrički, radi imajo mojo rožico. Rožica paše h ograji. Ograjica je za rožice. Na stebričku raste bršljan iz moje rožica. Moja rožica in bršljan ... *V deliriju svojih rožic in bršljanov se naenkrat izstreli proti Nalu in zdaj spet kot bi spregovorilo popolnoma odraslo bitje. Kaj pa smrt? Kaj ni to le podaljšek uvodne bolečine življenja? Kaj ne trpimo in bolimo celo življenje, da bi se navadili na tisto trpljenje, ki nas čaka potem?*

NAL Smrt je konec. Razen če verjameš v nebesa in pekel.

Pocestnica v svoji zblazneli okajenosti zanemari Nalove dobroželjne replike in nonšalantno pred Nala pomoli tri različne biče, ki variirajo v velikosti, širini in masivnosti.

POCESTNICA Izberi enega in začni.

NAL *Zmedeno. Kaj? ... Nočem.*

POCESTNICA Izberi enega in začni.

NAL Ne morem. Ne bom! Ne bom tepel otroka.

POCESTNICA Nisem otrok. Kar zazri se v moje oči. Izberi enega in začni.

NAL Ne!

POCESTNICA Izberi enega in začni.

Tišina. Tišina. In še enkrat tišina.

POCESTNICA Starhopetec. Le pravi moški ima pogum, da udari žensko.

Nal izbere najmanjši, najožji in najbolj skromen bič med vsemi tremi. Kot majhen otrok, ki si ne upa sam čez cesto brez varnosti mamine dlani, na rahlo zamahne v Pocestnico.

Ta, kot da bi doživljala orgazem blodi v svoji poetiki, Nal nadaljuje.

POCESTNICA Daj me, bičaj s svojo distanco,
ki podžiga ogenj mojemu poželjenju.
Daj me, zadavi s to brezčutnostjo,
ki bolečino pretvarja v erotični užitek.
Daj me, izsesaj vso kri,
da se presušim in prebledim do radosti večnosti.
Daj me, obesi mi dušo,
tako da ostane zgolj to prazno telo, ki sužnji tebi.
Daj me, iztrgaj mi pljuča,
da ne bo prostora za toploto mojega vdiha.
Daj me, poljubljay s svojim strupom.
Daj me, vzemi mi vse,
ker le tako nekoč bom tvoja.

NAL *Preneha. Dovolj!*

POCESTNICA Strahopetec! Prevarant!

NAL Samo pomagati ti hočem.

POCESTNICA Kaj pa ti veš? Nič ne veš. Si le ubogi prišlek. No daj, daj me. Daj me še!

NAL Nočem.

POCESTNICA *Prime tisto Nalovo roko v kateri drži bič in se udarja sama. Daj me, daj me. Če ne boš me, morda kaj napačnega z jezika mi zleze. Daj me, daj me. Da ne bom zajokala pred meščani, kako se mi meša v glavi. Kako bi si življenje zopet rada vzela in kako Nalova prihodnost bo trpela.*

Pocestnico obsede histerični smeh, Nal bič pograbi iz njene roke in od zdaj naprej tepež diktira sam. V odmevu smeha pocestnice, se točijo bridke solze Nalovega joka.

NAL Ne počnite tega. Vem kaj naklepate. Vse mi je jasno. Lahko se uprete. Lahko se vsi skupaj upremo in bo konec te depresivne diktature!

POCESTNICA *Si popravi lase za uho kot majhna nedolžna deklica, z javkajočim glasom. Kaj pa misliš, da si dognal?*

NAL Vse.

POCESTNICA Laž!

NAL Edini, ki lažete, ste vi. Nevem kaj se dogaja in kaj tako gnilega je lahko zrastle na tem svetu in okužilo ljudi, da so postali pošasti. A jaz ne bom vaše žrtveno jagnje! *Nakaže svoj odhod.*

POCESTNICA *Takrat, prav takrat se njen obraz prilagodi njenemu telesu in postane prava pravcata majhna deklica. Počakaj! ... Vsi trpimo, vsi smo nesrečni, izgubili smo ljubezen in življenje. Nihče nas ne more rešiti, razen ti. Razen, če ti ...*

Ravno ko bi Pocestnica pričela razkrivati izvor svoje bolečine in razloge za ljubezen do trpljenja, ter morda celo žalostno usodo, ki čaka na Nala, se kot nalašč v prikladnem trenutku zasliši krik iz daljave. Krvoločni, živalski, ubijalski, smrtni krik, malo bolj dramatičen od tistih, ki se pojavlja v grozljivkah. Ta krik Pocestnice ne spremeni prav nikakor. Zdaj je Nal tisti, ki mu krik predstavlja budnico, zateče v smeri krika, za njim pa ostajajo odmevi Au-ov in BUM-ov, ki se vse agresivneje in močneje sestavljajo v glasbo.

NOREC JE LAHKO VSAK

Po sprehodu, ki se je zdel neskončno dolg, neskončno neresničen in neskončno utrujajoč, Nal popolnoma uničen, na robu propada, prav tako kot bi moral, končno prikoraka na glavni trg. Ta trg, ki bolj spominja na odlagališče odpadnega materiala, smetišče in gradbišče hkrati, a vseeno daje občutek gosposkosti, nekdanje pomembnosti ter imanentnosti. Ravno ko se Nal razgleduje in poskuša razumeti skrivnostno naravo Nocturna, mimo njega hektično in z značilnim krikom prileti Urbani blaznež.

NAL Končno! Vas sem iskal! Saj ste vi ... Urbani blaznež?

URBANI BLAZNEŽ Lulat me! Lulat me!

NAL *Zmedeno.* Torej pojdite na stranišče.

URBANI BLAZNEŽ Živimo, živimo, živimo. Iz dneva v dan se trudimo, da ne bi propadli. Smo v neprestanem zadrževanju. Zadrževanju svoje nečloveškosti, ki se izloča skozi nas, naše odprtince, naše kanalizacijske kanale, odpadle koščke tega, čemur bi radi rekli duše. Zadržujemo svoje misli, svoje sanje, svoja poželjenja, hrepenenja. Da bi preživeli. Mi smo boj za preživetje. Mi preživimo. To je edina razlika med nami in njimi. Zadrževanje. Vse do dneva ko eksplodiramo, sprostimo zakrnele krče, se osvobodimo in umremo. To je raj, to so nebesa, ko se ne zadržujemo več.

Tišina, ki bi morala biti dramatična, pa navsezadnje ni.

NAL Sem mislil, da boste vi drugačni. Vsi samo govorite in opevate, naj mi nekdo že pove kaj se dogaja, ali se mi samo ...

URBANI BLAZNEŽ *Ga histerično prekine.* Ne morem več zadrževati ... Polulal se bom! Polulal se bom! Kar tu, kar tako, ker sem žleht. Ker sem zblazneeeeeel!

Odpne si hlače, počepne kot majhna punčka in se polula pred Nalovimi očmi. Ko zaključi, olajšano izdihne in se uleže v svoj lastni izloček.

Norost, norost, norost. Norost, ki te ločuje od ostalih. Norost, ki te spravlja v samico. Nezavedna norost, ki je pregrešni užitek, dokler

nekaj ne razplete tvojih sanj. Norec je lahko vsak, a le pravi norec svojo norost v sebi skriva. Pravi norci so tisti, ki ljubijo.

NAL Jaz pa mislim, da niste blazni. Da sploh niste nori. Mislim celo, da ste popolnoma normalni. Mislim, da se samo pretvarjate. Mislim, da se vas bojijo, vsi bežijo pred vašimi kriki ... Mislim, da ste vi edini, ki mi lahko zares poveste, kaj se dogaja ...

URBANI BLAZNEŽ *Ga prekine z živalskim smehom.* Misliš, misliš, misliš ... Kaj ti še nihče ni povedal, da ne smeš mislit? Da te misli nikamor ne pripeljejo? Misli ti dajo samo neumne ideje, ki te potem pripeljejo sem in potem postaneš Urbani blaznež ... Ali pa še kaj hujšega.

NAL Zakaj vam pravijo Urbani blaznež?

URBANI BLAZNEŽ Ker sem urban in nor. Kaj ni to vendar jasno? Woof woof!

NAL Ne zdite se mi prav nič bolj urbani od katerega koli drugega Nocturnčana.

URBANI BLAZNEŽ Pa sem. Pa sem. Nekoč sem živel v velikem mestu. V Metropoli. Prav tako kot ti. Daleč je že tega. Skoraj da se še spomnim. Lepi časi, lepi časi ... Tujec. Prav tako kot ti. Le malo manj tuj in malo manj ... Sem pač urban!

NAL Tega nisem vedel ... Kako vam je torej ime? Urban?

URBANI BLAZNEŽ Nimam imena. Vzeli so mi ga, tako kot vsem ostalim.

NAL Vzeli?

URBANI BLAZNEŽ *Vskoči.* Govoriti. Govor. Govorec. Govorjeno. Govno! Saj res, kakat me. Še kakat moram!! Ampak zdaj grem. Saj se kmalu spet srečava. Najbrž takrat, ko bom moral kakati. Woof woof!

S skrehanim laježem odskaklja iz svoje luže in Nalu kot suvenir svoje prisotnosti pusti smrad lastnih izločkov. Ko se Urbani blaznež odkobaca stran, Nal v zablodi svojega propada v njegovi podobi vidi majhnega jazbečarja. Verjetno se mu že blede, zato jazbečarja izbriše iz glave. Čeprav še zmeraj sliši tisti nori woof woof. V normalnih okoliščinah bi Nal nadaljeval svoje pustolovsko pohajkovanje po mestu, vendar tokrat, in še posebej zato ker smo v Nocturnu, je drugače. Kot bi se odprle rdeče žametne gledališke zavese – pa se ne, se iz meglice nič prikáže Župan.

ŽUPAN

Predragi Nal. Kako se vam torej dopade tole naše mestece? Kar velik zalogaj za človeka, kajne? Vendar vseeno mislim, da dobro shajate. Od kar ste tu, ni bilo novih smrti, novih žrtev. Ljudje še zmeraj pijejo in si škodujejo, a vendar od vas ne pričakujem čudežev. *Se poigra s svojo snežno kroglo.*

NAL

Mislim, da nisem kompetenten za vlogo, ki ste mi jo dodelili. Bojim se, da sem sprejel nekaj, za kar se mi sanjalo ni, da bo tako ... Ne vem, mislim, da je čas, da odidem. Nevem kaj se dogaja, a čutim, da morda moje mesto ni tukaj ...

ŽUPAN

Boječe h sebi stisne snežno kroglo. Ah, nikar, nikar, mladi mož. Dvomi so seveda nekaj človeškega. Ne bodite no vendar prestrogi do sebe in si dajte priložnost. Jaz sem z vašimi uslugami zadovoljen in od vas ne zahtevam prav nič posebnega, kot da se infiltrirate v naše mestece, postanete eden izmed nas in razsejete to čudovito osebnost, ki jo posedujete med nas. *Poboža svojo snežno kroglo.*

NAL

Zlagano. Prav.

V tem trenutku se je Nal odločil igrati igro in ugotoviti, kaj se v temu mestecu zares dogaja in kdo so ti skrivnostni liki. A Nal se ne zaveda, da je to težja naloga kot amatersko detektivsko delo.

Takrat kot bi sama prst in ohišje Nocturna začutila to uradno premirje, to zlagano pomiritev in to zategnjeno sprostitev, ki se je pripetila med Nalom in Županom, se na prosceniju mesta prikaže celotno Nocturnsko prebivalstvo in kot antični zbor prične svojo pesem. Vlada vzdušje slavljenja zmage prvega kroga. Po zraku plujejo replike zmage. A te replike zmage so kot strupeni plin, ki omamil in zadušil je Gospo. Te replike so delirij, ki začaral je Gospo, da ne bi več jokala.

Pozabimo na solze, pozabimo na žalost. Praznujmo Gospa, praznujmo. Zdaj namesto njenih žalostnih solz iz nje brbotajo žalostne replike, ki uhajajo skozi usta prav vsakega prebivalca Nocturna. In tokrat je Gospa tista, ki dirigira.

GOSPA SEDMIH ŽALOSTI

Odrešeni?

Au. BUM.

Še zmeraj si lahko premislimo.

Ovinek. Vijuga.

Vsaka sreča ima rok trajanja.

Naivnost je lepa vrlina, pa vendar utopična.

Laž! Laž! Laž!

So zgolj srečni trenutki.

Aaaaaau. BUM BUM.

Ljudje smo prešibki za samoto.

Resnice ni.

Lulat me!

Ta krik je kot budnica.

Nikoli me niso hoteli.

Lulat me!

Mladost ni bila mi podarjena.

Krvoločni, živalski, ubijalski, smrtni krik.

Ime ne dopušča svobode.

Prikimam in odkimam hkrati.

Spomini so naše kletke.

Au au au BUM.

Moja rožica. Rožica je moja. Ne dam je nobenemu.

Nobenemu je ne dam.

Au au BUM BUM au.

Kako se smeji. Kako se šali. Kako sanjajo.. Kako
nagajajo. Kako jočejo. Kako trpijo.

Kakat, kakati.

Vsake bolečine je enkrat konec.

Govno.

Noči so postale bele in dnevi temni.

Dan je izgubil noč.

Svet se je obrnil v pravo smer.

NAJLAŽJE JE POBEGNITI

Sonce sveti. Kar naenkrat iz čistega nič sveti. Čisto malo sveti, tako da ni ravno tema. In tako, da ni vse ravno najbolj žalostno. Nal v obupu preživetja izsledi Urbanega blazneža, ki se mu zopet kaže kot pravi pravcati jazbečar. V normalnih okoliščinah bi Nala to presenetilo, a ker smo v Nocturnu Nala tudi govoreči jazbečar ne preseneti več.

NAL Moram oditi. Moram oditi. Moram oditi. To je moja zadnja priložnost. Le tako lahko odidem, začnem na novo. Končam. In le vi, vi od vseh mi lahko pomagate. Prepričan sem, da ste edini, ki mi lahko pomagate.

URBANI BLAZNEŽ Daj no daj, zakaj jaz? Kaj ko bi se raje še malo poigrala? Woof woof!

NAL Ne želim se igrati in poigrati. Želim pobegniti.

URBANI BLAZNEŽ Ne bori se, ker boš izgubil. Kakat moram, joj, zdaj me pa kakat! Woof woof!

NAL Kaj pa naj? Obupam? Tako kot Nocturnčani? Naj postanem tako kot oni?

URBANI BLAZNEŽ Ne bori se, ker boš izgubil. Zaupaj mi. Čakaj čakaj, samo da se pokakam. Takrat lažje razmišljam. Joj kako paše ko se pokakaš. Woof woof wooooooof!

Ravno ko Nal želi izreči svojo naslednjo repliko, saj mu je vseeno za drekce pekce in dejstvo, da njegova usoda leži v rokah govorečega jazbečarja, ravno takrat Urbani blaznež počepne, se namuza in na njegovem obrazu se nariše tak obraz, kot ga imajo ženske, ko rojevajo. Takrat se izmed njegovih nog "plop" prikaže kakec.

URBANI BLAZNEŽ Ooooooh. No vidiš, to je že bolje. Kaj bi ljudje brez kakca. To je tako dober občutek. Joj kakati kakati, kakam kaka, kak krak DREK. Woof woof! Se veselo in ponosno zavrti okoli Nalovih nog in ga poliže po obrazu.

NAL Poskuša ignorirati vse kar se je ravnokar zgodilo in takrat jazbečarja ne vidi več. Le robustnega spranega moškega srednjih let. Potem praviš naj se ubijem?

URBANI BLAZNEŽ Tega nikoli nisem rekel.

NAL Si. Večkrat.

URBANI BLAZNEŽ Kdaj? Pokaži mi v tekstu.

NAL Tega ni v tekstu. To je med vrsticami. Tvojimi vrsticami.

Zdaj sveti luna. Kar na enkrat iz čistega ničā sveti. Luna se približuje soncu. Kot da bi ga želela objeti.

URBANI BLAZNEŽ Ne bori se, ker boš izgubil?

NAL Ubij se! Ubij se! Ubij se! To mi govoriš.

URBANI BLAZNEŽ Med mojimi vrsticami piše, da se predaj.

NAL Predam? Kar tako? Po vsem kar sem doživel? Pred vsem tem kar me še čaka?

URBANI BLAZNEŽ Vzemi to kot dragoceno življenjsko izkušnjo in sprejmi posledice.

NAL Življenjsko izkušnjo? Kaj pa je življenje brez borbe? Kaj se ne borimo za preživetje? Za kisik? Drug za drugega? Za skupnost?

URBANI BLAZNEŽ Življenje je borba. Je pa tudi predaja.

NAL Zakaj bi se potem sploh borili? Če se bomo na koncu tako ali tako predali.

URBANI BLAZNEŽ Zato, da lahko rečemo, da smo živeli.

NAL Če lahko samo rečemo, da smo živeli, ali smo potem sploh živeli? Ali smo bili le živi? Le dihali?

Luna končno zasenči sonce. Kot bi ga preprosto pogoltnila. No, in mogoče še prebavila.

NAL Si kdaj slišal za sanje? Tam sem bil nazadnje srečen.

URBANI BLAZNEŽ Sanje ne obstajajo. Izmislili so si jih.

NAL Kdo? Kaj se pa potem zgodi ko spimo?

URBANI BLAZNEŽ Živimo drugo življenje. Oni.

NAL Ampak to drugo življenje ni resnično.

URBANI BLAZNEŽ Kako veš?

NAL Ker si ga sami izmislimo. Takšnega kot je nam všeč.

URBANI BLAZNEŽ Kaj pa nočne more?

NAL Kdaj moramo tudi trpeti. Tako kot v resničnem življenju.

URBANI BLAZNEŽ Zakaj torej ni resnično? Zakaj temu praviš sanje? Ta beseda nič ne pomeni. Izmislili so si jo.

NAL Kdo?

URBANI BLAZNEŽ Oni.

NAL Oni, oni, oni. Kdo vendar?

URBANI BLAZNEŽ Tisti, ki so nas zaprli v kletko. Tisti, ki so nam dali življenje. Tisti, ki so nam odvzeli pravega. Tisti, ki nas silijo, da se zbudimo. Pravijo, da bomo spali, ko bomo mrtvi. Pravijo, da kdor živi v sanjah, nikoli ne umre. Vzeli so nam večnost.

NAL In zdaj opazujemo svoje življenje.

URBANI BLAZNEŽ Opazujemo ga za le ta kratek čas, ko ne jemo, pijemo, serjemo in se razmnožujemo.

Nal zajoče. Bolj zahlipa kot zajoče. Ali pa samo globoko vzdihne. Tako, zdaj počasi razume. No, skoraj. Woof woof se za trenutek spet pokaže jazbečar in kaj kmalu spet izgine kot kakšen instant privid.

URBANI BLAZNEŽ Torej želiš pobegniti in želiš, da ti jaz pomagam?

NAL Pomagaj mi in izginil bom za vedno.

URBANI BLAZNEŽ Pomagal ti bom, a moraš sprejeti posledice. Vedno so posledice.

NAL Raje poskusim in spodletim, kot še naprej samo diham.

URBANI BLAZNEŽ Sam si izrekel svojo obsodbo. Ne pozabi, da sem te opozoril.

NAL Ne bom se spomnil ničesar drugega.

URBANI BLAZNEŽ Torej pojdiva.

Nal in Urbani blaznež se vkrcata na vlak, ki ga požene slednji popolnoma sam. Vlak, ki ne deluje na premog, ne na elektriko. To je eden tistih malih majčkenih vlakcev, ki peljejo na Ljubljanski grad.

NAL Kam pa greva?

URBANI BLAZNEŽ Stran.

Miniaturna lokomotiva tega vlakca izpusti zvok, ki ga ponavadi izpustijo lokomotive in počasi suhoparno prične svoj pogon. Vlak končno odpelje. In pelje. In pelje. In še malo pelje. In pripelje.

NAL Sva že tu?

URBANI BLAZNEŽ Manjši postanek.

NAL Je vse v redu?

URBANI BLAZNEŽ *Pogleda naokoli. Trikrat potapka z nogo. Vse v redu. Okoli tega ovinka morava bolj počasi.*

NAL Je nevaren? Je nevaren?

URBANI BLAZNEŽ Ovinek ne. Je pa tisti, ki naju ločuje od mesta. Ko ovinek zaobideva, dokončno zapustiva Nocturno. In Nocturno včasih noče, da ga zapustiš.

NAL Včasih?

URBANI BLAZNEŽ Nikoli. Upajva, da bova prva.

Lokomotiva upočasnjuje in se premika s polžjo hitrostjo. Prav zares! Umazani sluzasti lazar lokomotivo prehiti. A Nal in Urbani blaznež vztrajata.

NAL Kaj ni bolje, da kot hitro snameš oblič, tako hitro tudi midva zapeljeva? Saj naju nihče ne more ujeti.

URBANI BLAZNEŽ Psssst! Vse sliši. Vse čuti. Vse vidi. Morava biti neopazna.

Sliši se zvok zdrobljenega drobovja. Počivaj v miru lazarček.

URBANI BLAZNEŽ Slišal je. Konec je.

NAL Kaj? Kdo je slišal? Kako konec?

URBANI BLAZNEŽ Nocturno. Zmeraj je tu. Zmeraj vse ve. Misliš, da ga lahko prelisičiš, a ga nemoreš. Tudi jaz sem nekoč verjel, da ga lahko premagam, pa mi ni uspelo. Tako kot tebi. Konec je.

NAL Kako konec? Kaj govoriš?

URBANI BLAZNEŽ In jaz sem zblaznel in Nocturno me je sprejel ... Norega kakajočega, lulajočega, posiljujočega, pretepajočega, malo človeka in za kazen malo jazbečarja ... Ampak zdaj se mudi ... In zate je konec. Zame verjetno tudi. Končno. Woof woof!

NAL Kako konec? Kaj govoriš?

Pred skopim žarometom luči, ki jo premore ta mali vlakec, se prikaže slika. Skoraj živa freska skeletne podobe Nocturnčanov.

URBANI BLAZNEŽ Opozoril sem te.

Opozoril ga je.

KO UTOPIJA POSTALA JE EDINO UPANJE

In zdaj ... Za upor je že malo prepozno. A za upanje ni prepozno nikoli. Če se boriš proti svetu zmeraj zgubiš; a kdor se ne bori, v nemiru zaspi. Urbani blaznež se zopet upodobi v malega jazbečarja in kot mladički, ki vedo da so storili nekaj narobe, se skrije za Nala. Nal, kot da bi ravnokar prišel iz finske savne, blodi. Blodi za preživetje.

NAL

Vračamo se v svoje pozabljeno kraljestvo.

Odmrznilo bo svojo črno-belo sliko,

ko z bosimi nogami stopili bomo na mrtvo travo.

Labodi zopet plujejo,

otoki lebdijo in hiše dihajo.

Kraljestvo se bo zbudilo,

obarvalo svoje ovenele liste,

očistilo porjavelo zlato.

Mostovi vodili bodo do neba

in reka izliva ne bo spoznala.

Oblaki in zvezde spletli se bodo v mrežo prijateljstva,

sonce in dež ne bosta poznala več sovraštva.

Kraljestvo se bo zbudilo,

in v vsej njegovi lepoti

zavladali bomo mi.

V zadnjih vzdihljajih utopije ...

NOCTURNČANI

Misliš, da je tako lahko? Kraljestva ni. To je samo čudovito

hrepenenje pobegle preteklosti. Miže vidimo, gluhi slišimo, otopeli

čutimo. Živeti je samo krajša verzija sanj, umreti je samo krajša

verzija življenja. Letimo, lovimo, izgubljam. Tla pod nogami nam

krade strah, nebo nad nami nam krade obup. In zdaj smo sami, čisto sami; pahnjeni v samoto svoje sebičnosti.

In zdaj tudi utopije ni več. Je le še trpka jeza resnice.

NAL

Šibke šleve! Bedne pičke!

Ne moreš stran, ne moreš naprej.

Ovce neumne.

Vrata kletke so odprta in vi se oklepate rešetk.

Ne morete spustit.

Vaš strah je vaš dom.

Vaši udarci vaši objemi.

Vaša tišina vaša bolečina.

Zunaj je tako zelo lepo.

Spomni se, ko si sanjal pokrajino.

Kako je bila čudovita,

kako si tekel,

kako letel,

kako kričal; sam.

In ko si sanjal bilo je lepo, prelepo, ker sanjal si z zavedanjem prebujenja.

Uteha za brezmejno svobodo je realnost.

In zdaj ta isti prizor vidiš z budnimi očmi.

Veš, da lahko tečeš,

Veš, da lahko letiš,

Veš, da lahko kričiš; sam.

NOCTURNČANI Kaj pa moja kletka, ko se vrnem?

NAL Sam.

NOCTURNČANI Kaj pa moje sanje, ko se vrnem?

NAL Sam.

NOCTURNČANI Kaj pa moja tišina, ko se vrnem?

NAL Sam. Zmeraj sam. Šibke šleve. Bedne pičke. Sam nemoreš naprej. Sam nemoreš stran. Sam. Lahko stopimo skupaj, lahko zmagamo in osvojimo svoje izgubljeno kraljestvo sanj!

NOCTURNČANI Kraljestva ni. Le dva paralelna svetova. Popolnoma enaka, vendar malo zamaknjena. Vsak nosi svojo napako. Kot da bi miže na eno oko opazoval oba. En zamegljen, drug izostren. En osvetljen, drug zatemnjen. Čeprav sta enaka, se dopolnjujeta. Z roko v roki tvorita svet, v katerem zdaj bivamo mi. Kot, da sanje združil bi z resničnostjo, strahove z upi. pričakovanja z razočaranji, radosti z žalostmi in rojstva s smrtmi. Tako obstajamo in vzamemo malo najboljšega z vsakega. Malo slabega z vsakega. Tako obstajamo in lajšamo čakanje tistega večjega. Le tako obstajamo. Smo spoj resnice in fikcije, živečega in posmrtnega. Le tako obstajamo. V spoju teh dveh enako različnih svetov. In čakamo na prekinitev, na razpad, na razhod, da izpuhtimo v zrak in smrt postane rojstvo.

Ravno, ko oddonita besedi smrt in rojstvo, se vse razblini in kot deus ex machina se s freske Nocturnčanov izloči jokajoča gospa. Njene besede ne jočejo in ne donijo. Zdaj njene solze čarajo simfonijo uspavank. Tistih uspavank, ki jih poješ otroku, ko veš da se bliža konec, a je uteha vseeno lepša od predaje.

GOSPA SEDMIH ŽALOSTI Nebeško kraljestvo odprlo je svoja vrata.

Zopet srečamo se pri razpotju vseh razpotij.

Ti greš naprej, mi nazaj v podzemlje.

Oblaki jočejo na našo srečo,

kristalne podobe lomijo žarke do slepote.

V naši črni dimenziji ni barv zate,
tvoja podoba kot duh izgine v naši praznini.
Zgrajen je pogrebni most za te izgubljene,
ki ne najdejo poti domov,
a most sprejme le korak krepostnega.
Iluzija zruši temelje
in katedrala zdrobi se na naše spomine.
Žalost nam prepeva pesem
in ura šteje trenutke izhoda.
Prehojena stopnica izgine skupaj z željo
in nemoč zgubi še poslednjo bitko.
Žalost, sama žalost.
Luna smeji se tej patetiki.
Ona ve, saj vodi čredo svojih zvezd,
kot svetilnik na odprtem morju v izgubljeni noči.
Gostota človeštva nas požira.
Smo le še odsev, sence pozabljenih zgodb.
Črke ohranjajo našo preteklost pri življenju,
poezija utrip srca.
Obstajali bomo na the praznih straneh nekdanjega nebeškega
kraljestva.

Čeprav ne vemo, če lahko verjamemo Nalovi trenutni percepciji realnosti, vseeno vidimo kako se Gospa sedmih žalosti prelevi v Župana. Lahko, da si je Nal to samo domišljjal, morda pa si vseeno ni. Ha!

ŽUPAN

Z žarečo snežno kroglo v rokah, skoraj blazno. Harlekinček poplesavaš proti rdečemu siju hudiča.

Vabi te na temno stran,

ko te jaz gledam z očmi sinje lune.

Telo je uročeno,

divje poplesava pod prerokbo strahu.

Poskuša se izvleči,

vsak izdih je bližje svobodi.

Telo vdihava mak,

ki je strastnejši od sončnic zijajoč k nebu.

Harlekinček, harlekinček zate je prepozno.

Zaplesal si v rdeči delirij maka,

pozabil na sinjo luno.

Zdaj sinja luna sije daleč, daleč stran...

Meščani se kot nekakšen ritualistični kult zberejo okoli veličastno gorečega ognja. Podobe se množijo in Nocturnčanov je čedalje več in več in več, dokler celotno očišče ne zapolnijo obrazi podob, ki so zdaj identične med seboj. Kot bi ena zrcalila drugo, kot bi Gospa sedmih žalosti bila Župan in Župan Pocestnica in Pocestnica Najstnik in Najstnik Stara dama in tako naprej in tako naprej sledi ritem mrtvaškega plesa. V tem ritmu se zdaj vrtijo te klonirane podobe, reciklirane replike in usahnjene sanje.

POCESTNICA

Čutim, da zamiram.

Počasi odpovedujem.

Zelo lahkotno venem.

Zmanjkuje mi moči.

Pripravljam se na večni odhod.

Vse je že skoraj pripravljeno.

Še malo, le še malo in bom dokončala.

Našo življenjsko zgodbo napisala.

No, do zdaj, do tega trenutka.

To je očitno to.

To je konec.

NAJSTNIK

Gorel sem nekega dne,

nekje v pradavnini sem gorel.

Gorel skupaj s spomini, s preteklostjo, z izgubo.

Gorel sem kot še nikdar tako.

Kot gorijo košati gozdovi v suši.

Kot gorijo zakopane skrivnosti.

Kot gori še zadnji kanček upanja.

Gorel sem nekega dne,

ko v meni ni gorelo prav nič več.

Tako sem zgorel in se pridružil pepelu obupa.

STARA DAMA

Tako kot čutiš smrt, razhajajočo po tvojem telesu,

kot čutiš upočasnitev svojega srca,

kot čutiš bolešno utrujenost telesa,

tako lahko čutiš konce.

Tako konec zdaj čutimo mi.

Kako se je razlezel med nami.

Kako nas oddaljuje

in kako pošastno zlobno smeji se naši nesreči.

Ta konec je že nekaj časa tu.

Malo po malo pa se je prikradel med nas

in upal na naš propad.

Od tega konci dihajo, živijo,

tako konci preživijo.

S propadom in nesrečo doma.

Koncept doma se ne povezuje s konceptom prostora.

Moralo izprale so izkušnje,

Etiko razočaranje.

Črnogledost ukradla je zavest

In zamera simpatijo.

Vero izbrisala je krutost

In sanje oskrunila resničnost.

Upanje nadomestila je prihodnost

Ter nasmeh zapahnila brezčutnost.

Ostal je le obvezni greh.

Greh kot osnovno gonilo življenja.

NOCTURNČANI

Greh, greh, greh naj bo!

S SOLZAMI PRIDEMO NA SVET, S SOLZAMI GA ZAPUSTIMO

Urbani blaznež se izza Nala, ki stoji kot zamrznjeno telo, ki čaka na napredno tehnološko prihodnost, počasi odplazi nazaj v svojo prvotno podobo. Takrat ga Nocturnčani napadejo kot krvoločni volkodlaki, željni deviške krvi, zvežejo in postavijo v veliko luknjo, ki stoji ob stari mestni hiši. Zavežejo ga ob palico in nadaljujejo s svojim ritualnim plesom. V ozadju sliši se jok Gospe. Njene solze so čedalje bolj močne, trdovratne, neustrašne. Njene solze so tekoče, a ne tako kot voda, zdaj so že tako žalostne in goste kot beton. In bolj kot Gospa joče, bolj ta beton dežuje po Urbanem blaznežu, ga spira in spira, dokler popolnoma ne zaduši njegovih replik.

URBANI BLAZNEŽ

Vse oči so uprte vame,
Ene večje, druge manjše,
A vsi pogledi pošiljajo mi globok prezir.
Poskušam zbežati, se zakriti,
Pozabil sem na svojo okamenelost.
Zdaj čutim žgoče mravljince po telesu,
Ki povzročajo jih vsi ti tuji dotiki.
Kot golazen drsijo po meni
In moj vonj je enak ogabnosti.
Spremenil sem se v gnus.
Sem le še umazana skulptura
Polna teh mimoidočih grehov obrisanih vame.
Zdaj tudi tega ni več,
Vse to je zakrito z debelo plastjo ptičjih iztrebkov.
In resnice nikdar več ne bo.

Urbani blaznež izginja v litrih in litrih betona solz, ki spolzijo po njemu. V ozadju kot nekakšen kult, ki recitira svojo marčnico, odzvanjajo besede meščanov.

NOCTURNČANI

Ko čas ni bil več relativen

Ko ure bile so polomljene

Ko spomini bili so sedanjost

Ko prihodnost premagala je strah

Ko zvonovi so utihnili

Ko sonce ni več vzšlo

Ko dan postal je mesec in mesec leto

Ko bil si večno mlad.

Zdaj je na vrsti žrtev. Kot vrtinec vseh vrtincev in tornadov se mesto začne vrteti in skupaj z njimi vse te solze, ves ta obup in ujetost Nocturnčanov. Župan s svetlečo snežno kroglo, kot bi zblaznel.

ŽUPAN

Na kolena! Na kolena! Na kolena! Na kolena, kjer boli. Kjer tla se združijo s kostmi in pekel z živečim svetom. Na kolena! Tako lahko goltamo, sprejemamo, trpimo. Na kolena! Svet je lepši, če ga ne gledaš zvrha. Na kolena! Sužnjil boš na veke vekov. Na kolena! Ne moreš več vstati, ne moreš se več pobrati. Na kolena!

Nala, vkopanega v ostanke betonastih solz, zdaj sredi groteskne freske kloniranih obrazov vržejo na kolena in vklenejo. Čedalje manj in manj se upira, saj se zaveda, da je zaman. Obrazne mišice se mu tresejo, po licih mu tečejo solze obupa.

NAL

Kri bljuva besede, ideje, zgodbe. Iz razpadajočega telesa izrodi nebeško. Lušči brazgotine in boleče spomine, jih prevaja v pesmi naših sanj. Ljubiti je izgubiti. Iti v pozabo. Odleteti v nebo. Zrasti v zvezde.

Nal kot ikonostas usahne na sredi trga. V praznini mesta odzvanja pokvarjen smeh, ki se ponavlja in ponavlja, dokler dokončno ne izgine. Takrat Župan z obema rokama povzdigne svojo snežno kroglo, ki zdaj že popolnoma žari. Žari tako, da se ujema z barvo ognja in rdeče parajočega se neba. Takrat počí. Snežna krogla počí. BUM BUM. In počí vse. In izgine vse. In vse kar izgine, ves ta nič, ki ga pokusti za sabo, zalije reka solz Gospe sedmih žalosti.

TO NI EPILOG, TAKO SE JE ZARES KONČALO

In tako se je končalo. Z zmago. In s porazom. Morda celo z zmagoslavjem smrti. Zmagoslavjem novega začetka. Te liki, ki so pravzaprav podobe, zdaj niso več niti podobe. Jih ni. Nikogar ni. Ostal je le Nocturno. Ta prazen prostor poln bolečine, trpljenja, žalosti, razočaranja in vseh teh patetičnih pojmov, ki se jih lahko spomnimo. Počasi jih zmanjka. In je le še prazen prostor. Nekje v ozadju se še zmeraj sliši zadušeno petje gospe...

GOSPA SEDMIH ŽALOSTI

Zdaj bomo zapeli hvalnico smrti.

Ker to se pač spodobi.

Peti o smrti.

Pojasniti tragedijo.

Zakaj se je zgodila.

Zakaj se ni zgodila.

Zakaj obstaja in sploh ne obstaja.

Ali sploh je?

Nocturno ni mestece.

To mestece je le metafora za dramski tekst.

To mestece ne obstaja.

Obstaja le ideja.

Obstaja le zgodba.

Obstajam le jaz.

In te besede, ki se vrtijo v meni.

Obstajaš tudi ti.

Ki to bereš.

Nekega dne pa pozabiš.

Takrat skupaj z mojimi besedami

zdrsneš v pozabo.

Petje se prelevi v odmev in počasi tudi ta odmev odpotuje v tišino. V praznem prostoru ne ostane prav nič več. Tudi besede ne. Ko njihov odmev zbledi, zbledijo tudi črke. Takrat tudi tekst ne obstaja več. Morda sploh nikoli zares ni obstajal. Gospa se iz človeške oblike spremeni v bljuvajočo fontano, ki jo požirajo solze. Solze so tako jedke in kisle, da jo razžrejo, dokler se tudi sama ne stopi v svoje solze. Zdaj žalosti ni več, ostajajo le solze. In solz je čedalje več in te tečejo in derejo močnejše kot reka, saj ni več nikogar, ki bi jih jokal. Solze so ostale same in jočejo v prave žuboreče potoke, se množijo in takrat nastane plima. Solze poplavijo prazen prostor. Tako močno in vztrajno ga poplavijo, kot bi želele izbrisati, še boljše izdreti vse spomine, vse napake, vse žalosti in grdobe, ki so ostale za človekom. Reka solz izpere vse grehe in bolečino. Reka izpere Nocturno. Tudi Nocturna ni več. Tišina, ki traja in traja in traja in ...

Zdaj na tej mokri prsti praznega prostora polni solz, iz tišine začne nekaj tleti, kaliti, rasti. Raste tako hitro in vztrajno, kot bi popolnoma pospešil evolucijo. Raste in raste tako mogočno tako monumentalno, nadnaravno, neverjetno, da je že skoraj božansko. In takrat, prav takrat iz solznih tleh prične rasti pravo pravcato kraljestvo. Izgubljeno nebeško kraljestvo sanj.

Chopin - Nocturne op. 9 Št. 2

Iz solz tragedije zraste kraljestvo lepote.

KONEC